

Broj: P-2091/07-37

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu Dariji Petti, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja **PETRA HORVAČANOVIĆ** iz Sibirja, Sv. Vinka 9, zastupanog po pun. Silviji Kotarac, dipl.iur. u NHS – Regionalni ured Osijek, protiv tuženika **PZZ INŽENJERING d.o.o.** u stečaju, Zagreb, Trnjanska 11 F, zastupanog po stečajnom upravitelju Eduardu Mišćević, dipl.iur., radi utvrđenja, nakon glavne i javne rasprave održane i zaključene dana 04. svibnja 2009. godine, u nazočnosti tužitelja i njegove punomoćnice Silvije Kotarac, dipl.iur, a u nenazočnosti tuženika, na temelju članka 335. stav 4. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine» 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08 – dalje ZPP), dana 12. svibnja 2009. godine

presudio je

I. Utvrđuje se da je radni odnos temeljem Ugovora o radu broj 192-17-p od 01. ožujka 2007. godine sklopljenog između tužitelja **PETRA HORVAČANOVIĆ** iz Sibirja, Sv. Vinka 9 kao radnika i **PZZ INŽENJERING d.o.o.** Zagreb, Trnjanska 11f, kao poslodavca, a za radno mjesto zanatlije s mjestom rada u Slavonskom Brodu, radni odnos na neodređeno vrijeme koji radni odnos nije prestao.

II. Utvrđuju se ništavom odluke tuženika o prestanku ugovora o radu na određeno vrijeme broj 192-17-p od 28. rujna 2007. godine kao i Odluka od 22. listopada 2007. godine o odbijanju zahtjeva za zaštitu prava.

III. Nalaže se tuženiku **PZZ INŽENJERING d.o.o.** u stečaju, Trnjanska 11f, da tužitelja **PETRA HORVAČANOVIĆ** iz Sibirja, Sv. Vinka 9, vrati na rad u roku od 8 dana pod prijetnjom ovrhe.

IV. Nalaže se tuženiku **PZZ INŽENJERING d.o.o.** u stečaju, Trnjanska 11f, da tužitelj **PETRA HORVAČANOVIĆ** iz Sibirja, Sv. Vinka 9, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 552,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj navodi da je prvi Ugovor o radu na određeno vrijeme zaključio sa tuženikom **PZZ INŽENJERING d.o.o.** Zagreb dana 15. svibnja 2003. godine, za obavljanje poslova radnog mjesta zanatlije. Prema tom Ugovoru radni je odnos trajao do 14. kolovoza 2003. godine. I nakon toga je nastavio radni odnos bez prekida, a sve na temelju ugovora o radu zaključivanih na određeno vrijeme. Prema svim tim ugovorima radio je na istom radnom mjestu zanatlije, sa jednakim opisom poslova. Prema zadnjem Ugovoru o radu broj 192-17-p od 28. veljače 2007. godine, radni odnos je trebao trajati do 31. listopada 2007. godine.

Dana 05. listopada 2007. godine uručena mu je Odluka o prestanku ugovora o radu od 01. ožujka 2007. godine koja je donesena 28. rujna 2007. godine. Odlukom je utvrđen prestanak ugovora o radu (od 01. ožujka 2007. godine, odnosno 28. veljače 2007. godine, budući je toga dana zaključen, ali je početak rada određen sa danom 01. ožujak 2007. godine – list 13 spisa) istekom roka na koji je zaključen. Međutim, u članku II ove Odluke tuženika navodi se da radni odnos prestaje zaključno sa danom 30. rujna 2007. godine. Dakle, iako je zadnjim ugovorom bilo određeno da radni odnos traje do 31. listopada 2007. godine, u navedenoj je odluci naznačeno da radni odnos prestaje ranije.

Tužitelju je istoga dana, dakle 05. listopada 2007. godine, uručena i kopija obavijesti o prestanku ugovora o radu, kojom ga se izvješćuje da njegov ugovor o radu broj 192-17-p prestaje sa danom 30. rujna 2007. godine.

Tužitelj je prvi ugovor o radu na određeno vrijeme za radno mjesto zanatlije zaključio sa tuženikom 15. svibnja 2003. godine, a po isteku tog ugovora, bez prekida, nastavio je radni odnos na istom radnom mjestu (i sa jednakim opisom poslova), na temelju više uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme. Tužitelj stoga smatra da su ugovori o radu od 31. srpnja 2006. godine, a svakako Ugovor o radu od 28. veljače 2007. godine, sklopljeni protivno Zakonu. Naime, već u trenutku sklapanja ugovora o radu 192-15-o dana 31. srpnja 2006. godine tužitelj je kod tuženika na temelju ugovora o radu na određeno vrijeme radio bez prekida tri godine i tri mjeseca, a u trenutku sklapanja ugovora o radu broj 192-17-p od 01. ožujka 2007. godine (odnosno 28. veljače 2007. godine) 3 godine i 10 mjeseci. Prema zadnjem ugovoru o radu na određeno vrijeme, radni je odnos očekivano imao trajati 4 godine, 5 mjeseci i 16 dana.

Tužitelj smatra da se sukladno odredbama članka 15. Zakona o radu ima smatrati da je kod tuženika bio u radnom odnosu na neodređeno vrijeme.

Kako smatra da se radilo o radnom odnosu na neodređeno vrijeme, odluku o otkazu ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine smatra nezakonitom.

Naime, činjenica da je sa tuženikom imao zasnovan radni odnos na neodređeno vrijeme bitna je i odlučna za njegov radnopravni status kod tuženika jer je Sporazumom od 20. rujna 2007. godine bio uređen način postupanja sa radnicima tuženika jer je bila otvorena likvidacija Društva. Prema citiranom Sporazumu vršilo se zbrinjavanje radnika tuženika na način da je HŽ Infrastruktura d.o.o. Zagreb kao jedini osnivač preuzimao radnike koji bi zaključili Sporazum o prestanku ugovora o radu uz poticajnu otpremninu ili su se raspoređivali u željeznički fond suglasno potpisanom Aneksu ugovora o radu. Tužitelju, iako je kod tuženika na ovaj način trebao biti u radnom odnosu na neodređeno vrijeme, nije ponuđena poticajna otpremnina niti potpisivanje aneksa ugovora o radu radi rasporeda u željeznički fond, budući je neopravdano imao status radnika na određeno vrijeme kojemu radni odnos i onako prestaje istekom ugovora. Tužitelj tvrdi da mu je radni odnos kod tuženika prestao uz nepoštivanje prava iz radnog odnosa i protivno odredbama Zakona o radu.

Tužitelj je tuženiku uputio zahtjev za zaštitu prava kojega je tuženik odbio svojom Odlukom od 22. listopada 2007. godine. Tužitelj ovom tužbom traži da se utvrdi da je radni odnos na temelju Ugovora o radu broj 192-17-p kojega je zaključio sa tuženikom dana 01. ožujka 2007. godine (od 28. veljače 2007. godine sa početkom rada 01. ožujka 2007. godine) na radnom mjestu zanatlije sa mjestom rada u Slavonskom Brodu, radni odnos na neodređeno

vrijeme. Dalje traži da se Odluka o prestanku ugovora o radu utvrdi nezakonitom, da se tuženika obveže da ga uključi u Program zbrinjavanja viška radnika, uz isplatu pripadajuće poticajne otpremnine prema Odluci Uprave i HŽ Hrvatskih željeznica Holdinga d.o.o. o poticajnim mjerama za rješavanje viška radnika u 2007. godine ili da se obveže da ga rasporedi u željeznički fond sa danom likvidacije Društva PZZ Inženjering suglasno Sporazumu od 20. rujna 2007. godine (kojim se uređuje način postupanja sa radnicima PZZ Inženjering d.o.o. u svezi likvidacije Društva), te mu prizna i isplati sva prava koja proizlaze iz navedenog rasporeda.

Tužbeni zahtjev je uredio na ročištu od 04. svibnja 2009. godine u skladu sa podneskom predanom sudu istoga dana. Ustraje kod svoga zahtjeva da se utvrdi da je radni odnos temeljem Ugovora o radu za radno mjesto zanatlije sa mjestom rada u Slav.Brodu od 01. ožujka 2007. godine zaključen na neodređeno vrijeme i da mu radni odnos nije prestao, Traži da se odluke tuženika o prestanku ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine i Odluka u povodu zahtjeva za zaštitu prava od 22. listopada 2007. godine utvrde ništavim, a tuženika obveže da ga vrati na rad.

Tuženik je u cijelosti osporio tužbeni zahtjev tužitelja. Navodi da je sa tužiteljem zaključen Ugovor o radu na određeno vrijeme, te da mu je radni odnos prestao po sili zakona, na temelju članka 110. stav 1. točka 2. Zakona o radu, dakle istekom vremena na koji je sklopljen. U svom odgovoru poriče da bi tužitelj kroz cijeli period bio zaposlen na istom radnom mjestu, te ističe da su se ugovori o radu na određeno vrijeme sklapali zbog objektivnih i Zakonom dopuštenih razloga, zbog čega smatra da se nisu ostvarili uvjeti za sklapanje Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sukladno članku 15. stav 2. Zakona o radu. Jedini član Društva tuženika donio je Odluku o prestanku Društva sa danom 30. rujna 2007. godine, na temelju koje je imenovan likvidator i pokrenut postupak kod Trgovačkog suda u Zagrebu, radi brisanja društva. Slijedom navedenog, nisu postojali zakonski razlozi za nastavak rada tužitelja, a tuženik je dostavio tužitelju Odluku o prestanku radnog odnosa sukladno važećem Zakonu. Predlaže da se tužitelj odbije sa tužbenim zahtjevom u cijelosti i traži naknadu prouzročenih parničnih troškova.

U provedenom dokaznom postupku izvršen je uvid u Odluku o prestanku ugovora o radu i obavijest o prestanku ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine, zahtjev za zaštitu prava od 12. listopada 2007. godine, Odluku tuženika od 22. listopada 2007. godine, Sporazum o načinu zbrinjavanja radnika iz rujna 2007. godine, sve ugovore o radu zaključene između tužitelja i tuženika, izvadak iz sudskog registra Trgovačkog suda u Zagrebu, rješenja o otvaranju stečajnog postupka, prijavu tražbine tužitelja, podnesak tužitelja upućen tuženiku od 29. travnja 2008. godine, Odluku o zbrinjavanju radnika od 17. rujna 2007. godine, izvod iz Rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu od 31. ožujka 2007. godine i preslik radne knjižice tužitelja. Saslušan je svjedok Davor Blažević, a saslušan je i tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

Na temelju navoda iz tužbe, navoda iz odgovora na tužbu kao i na temelju uvida u dostavljene dokaze – ugovore o radu zaključene između tužitelja i tuženika i uvida u podatke iz radne knjižice tužitelja, utvrđeno je kao nesporno da je tužitelj kod tuženika bio u radnom odnosu u neprekinutom trajanju od 16. svibnja 2003. godine do 30. rujna 2007. godine (list 102 spisa).

Uvidom u zaključene ugovore o radu koji datiraju iz tog perioda (list 11 do 13 spisa; list 62 – 94 spisa) nesporno je da je tužitelj kroz cijelo vrijeme trajanja radnog odnosa bio

zaposlen na određeno vrijeme na poslovima radnog mjesta zanatlije, opisane u točki V Ugovora, sve sa mjestom rada u Slav.Brodu.

Nesporno je da je tužitelju prestao radni odnos dana 30. rujna 2007. godine, sukladno Odluci o prestanku ugovora o radu broj 192-17-5 od 28. rujna 2007. godine i sukladno obavijesti o prestanku ugovora o radu. Nesporno je da je dana 31. siječnja 2008. godine Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu nad tuženikom otvoren stečajni postupak i da je tužitelj izvijestio stečajnog upravitelja o tome da se kod Općinskog suda u Slav.Brodu vodi parnični postupak po tužbi od 12. studenog 2007. godine.

Među parničnim strankama je sporno da li su u uvjetima kada je tužitelj sa tuženikom zaključivao više uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme za isto radno mjesto, povrijeđene odredbe članka 15. Zakona o radu („Narodne novine“ 38/95, 54/95, 64/95, 17/01, 82/01, 114/03, 30/04 – dalje ZR). Slijedom toga sporno je i da li je tužitelju radni odnos prestao na zakonit način.

Tužba je osnovana.

Uvidom u ugovore o radu na određeno vrijeme zaključene za period od 15. svibnja 2003. godine do 14. kolovoza 2003. godine (list 11, 62 spisa), za period od 15. kolovoza 2003. godine do 31. listopada 2003. godine (list 64 spisa), od 11. studenog 2003. godine do 31. prosinca 2003. godine (list 66 spisa) od 01. siječnja 2003. godine do 30. lipnja 2004. godine (list 69 spisa), od 01. srpnja 2004. godine do 30. rujna 2004. godine (list 71 spisa), od 01. listopada 2004. godine do 31. prosinca 2004. godine (list 73 spisa), od 01. siječnja 2005. godine do 31. ožujka 2005. godine (list 75 spisa), 01. travnja 2005. godine do 30. lipnja 2005. godine (list 77 spisa), 01. srpnja 2005. godine do 30. rujna 2005. (list 79 spisa), 01. listopada 2005. godine do 31. prosinca 2005. godine (list 81 spisa), 01. siječnja 2006. godine do 31. siječnja 2006. godine (list 83 spisa), 01. veljače 2006. godine do 31. ožujka 2006. godine (list 85 spisa), 01. travnja 2006. godine do 14. svibnja 2006. godine (list 87 spisa), 15. svibnja 2006. godine do 31. srpnja 2006. godine (89 spisa), 01. kolovoza 2006. godine do 31. listopada 2007. godine (list 13 spisa) i od 01. ožujka 2007. godine do 31. listopada 2007. godine (list 12 spisa), vidljivo je da je tužitelj na temelju ovih ugovora ostvario kontinuitet neprekidno radnog staža na radnom mjestu zanatlije, sa mjestom rada u Slavonskom Brodu, više od četiri godine. Uvidom u navedene ugovore o radu vidljivo je da je zadnji ugovor na određeno vrijeme zaključen dana 28. veljače 2007. godine pod brojem 192-17-p, kao i da svi prethodni ugovori zaključeni zbog povećanog opsega posla, sa točno određenim vremenom trajanja, a zadnji do 31. listopada 2007. godine (list 13 spisa).

Uvidom u osporavanu Odluku o prestanku tog Ugovora o radu (list 9 spisa) kao i obavijest o prestanku ugovora o radu, određeno je da tužitelju radni odnos prestaje istekom roka na koji je zaključen, odnosno sa danom 30. rujna 2007. godine.

Uvidom u ugovor o radu broj 192-17-p, Odluku o prestanku ugovora o radu, u obavijest o prestanku ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine, kao i u radnu knjižicu tužitelja, vidljivo je da je radni odnos tužitelju prestao protivno odredbi točke 1. zaključenog Ugovora. Dakle, da je bilo određeno da mu radni odnos prestaje 30. rujna 2007. godine, iako je ugovorom bilo određeno da radni odnos traje do 31. listopada 2007. godine.

Odredbom članka 15. ZR određeno je da se ugovor o radu može sklopiti iznimno na određeno vrijeme za zasnivanje radnog odnosa čiji je prestanak unaprijed utvrđen objektivnim

razlozima koji su opravdani rokom, izvršenjem određenog posla ili nastupanjem određenog događaja. Iz odredbe članka 2. citiranog članka proizlazi da poslodavac ne smije sklopiti jedan ili više uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme na temelju kojih se radni odnos na istim poslovima zasniva za neprekinuto razdoblje dulje od 3 godine, osim u slučaju zamjene privremeno nenazočnog radnika ili ako je to Zakonom ili Kolektivnim ugovorom dopušteno. Odredbom stavka 5. navedenog članka određeno je da će se smatrati da je radnik sklopio sa svojim poslodavcem Ugovor o radu na neodređeno vrijeme ako je Ugovor o radu na određeno vrijeme sklopljen protivno odredbama ovog Zakona ili ako radnik ostane raditi kod poslodavca i nakon isteka vremena za koje je ugovor sklopljen.

Nesporno je da je tužitelj počevši od 15. svibnja 2003. godine pa do 28. veljače 2007. godine (list 63, list 13 spisa) zaključivao ugovore o radu na određeno vrijeme za obavljanje iste vrste poslova označene kao zanatlija II, pobliže opisane u točki 5. Ugovora. Nesporno je da je tužitelj u vrijeme zaključivanja zadnjeg ugovora o radu na određeno vrijeme – 28. veljače 2007. godine sa početkom rada od 01. ožujka 2007. godine, ostvario neprekinuti radni odnos na temelju više uzastopnih ugovora o radu na određeno vrijeme u trajanju od više od tri godine i 10 mjeseci. Imajući u vidu da se radi o razdoblju dužem od 3 godine i ugovorima zaključenima za obavljanje istih poslova, sud smatra da su ostvarene pretpostavke iz članka 15. stav 5. Zakona o radu kada se ima smatrati da je zaključen ugovor o radu na neodređeno vrijeme. Sud smatra da nije od značaja okolnost što je prema ugovorima o radu zaključenim za vrijeme od 15. 5. 2006. godine do 31. 7. 2006. godine (list 89 spisa) i za period od 01. 8. 2006. godine do 31. 10. 2007. godine (list 12 spisa) u točki 4 bilo naznačeno da će tužitelj obavljati poslove radnog mjesta zanatlija III. Iz naznačenog sadržaja posla u ugovorima vidljivo je da između radnih mjesta zanatlija II i zanatlija III nema razlike, osim u točki 8 Ugovora gdje se navodi različita pripadajuća satnica – zanatlija II ima satnicu od 25,75 kn, a zanatlija III 24,26 kn. Svjedok Davor Blažević ovu je činjenicu potvrdio svojim iskazom na ročištu od 9. ožujka 2009. godine kada je iskazao da su razlike bile samo fiktivne i da im je jedina svrha bila da se u slučaju nezadovoljstva poslodavca odredi veća odnosno manja grupa, a time i manja odnosno veća plaća. Također je iskazao da se sadržaj poslova i zaduženja tog radnog mjesta, neovisno o stupnju – I do IV, nije mijenjao. Budući da tuženik nije dokazao da bi se radilo o različitim poslovima i različitim radnim mjestima na kojima bi tužitelj radio u periodu trajanja radnog odnosa, niti je u tom pravcu predlagao dokaze, sud nije bio doveden u sumnju u pogledu činjenice da je tužitelj kroz period više od 3 godine imao zaključene ugovore o radu na određeno vrijeme za iste poslove. Stoga je zahtjev tužitelja kojim traži da se utvrdi da je sa tuženikom zaključio ugovor o radu na neodređeno vrijeme, sud ocjenjuje osnovanim.

Odlukom o prestanku ugovora o radu od 28. rujna 2007. godine (list 9 spisa) utvrđen je prestanak radnog odnosa tužitelja istekom roka na koji je zaključen, ali i naznačeno da mu radni odnos prestaje zaključno sa danom 30. rujna 2007. godine. Ovakvo utvrđenje tuženika u navedenoj odluci protivno je odredbama Ugovora o radu broj 192-17-p prema kojem je određeno da ugovor traje do 31. listopada 2007. godine. Budući da ugovor o radu zaključen na određeno vrijeme prestaje istekom vremena na koje je sklopljen, odnosno istekom dana određenog tim ugovorom kako to proizlazi i odredbi članka 110. točka 2. i članka 15 stav 4. ZR, proizlazi da na temelju odluke tuženika od 27. 9. 2007. godine radni odnos nije mogao prestati prije dana određenog ugovorom. Pod određenim uvjetima mogao je eventualno prestati otkazom. Stoga sud smatra da u vrijeme donošenja odluke o prestanku radnog odnosa tužitelju od 28. 9. 2007. godine nisu postojali uvjeti za prestanak ugovora o radu tužitelju na način iz odredbe 110. stav 2. ZR. Osim toga, evidentno je da tužitelju radni odnos nije

prestao ni redovitim otkazom ugovora o radu iz članka 113. ZR koje je tuženik u slučaju tužitelja u ovim okolnostima propustio učiniti. Dakle, sud smatra da je tuženik propustio primijeniti odredbe o redovitom otkazu ugovora o radu zbog gospodarskih, tehničkih ili organizacijskih razloga budući su u vrijeme prestanka radnog odnosa tužitelju takvi uvjeti na strani tuženika postojali. Naime, nesporno je da je tuženik zapao u poteškoće, da je imenovan likvidator i pokrenut postupak likvidacije i imenovan likvidator sa danom 30. rujna 2007. godine, a nakon toga je sa danom 31. siječanj 2008. godine otvoren i stečajni postupak.

U okolnostima kada je tuženik zapao u poteškoće i kada se pristupilo postupku zbrinjavanja radnika, tužitelj je Odlukom tuženika po kojoj bi mu radni odnos prestao 30. rujna 2007. godine, prije isteka roka određenog ugovorom, bio doveden u neravnotežan položaj u odnosu na druge radnike, te je bio onemogućen u ostvarivanju prava koje su tada mogli koristiti drugi radnici.

Iz Sporazuma zaključenog između Državnog tajnika MMTPR, pomoćnika ministra MMTPR, predsjednika i članova Uprave HŽ Infrastruktura d.o.o. i PZZ INŽENJERING d.o.o. s jedne strane i predsjednika sindikata hrvatskih željezničara i sindikata infrastrukture HŽ-a s druge strane od 20. rujna 2007. godine bilo je određeno da će se radnici tuženika zbrinuti po HŽ uz isplatu poticajne otpremnine ili raspoređivanje u željeznički fond.

Suglasno iskazu tužitelja i saslušanog svjedoka Davora Blažević, proizlazi da su zbrinjavanjem na temelju ovakvog Sporazuma bili obuhvaćeni svi zaposleni na neodređeno vrijeme. Tužitelju kao radniku na određeno vrijeme ovakva mogućnost i izbor nije ponuđena budući je imao status radnika na određeno vrijeme. Pri tome je protivno zaključenom ugovoru o radu i određenom roku trajanja do 31. listopada 2007. godine, određeno da mu radni odnos prestaje 30. rujna 2007. godine, dakle prije isteka ugovora.

Budući da je sud utvrdio da je tuženik sa tužiteljem zaključio ugovor o radu na određeno vrijeme 28. veljače 2007. godine protivno Zakonu i da se takav radni odnos ima smatrati radnim odnosom na neodređeno vrijeme u smislu odredbe članka 15. stavak 5. ZR, sud smatra da je tužitelj time doveden u neravnotežan položaj u odnosu na radnike tuženika koji su zbrinjavani na način predviđen Sporazumom od 20. rujna 2007. godine. Sud pri tome smatra da je u slučaju prestanka radnog odnosa na neodređeno vrijeme i u slučajevima potrebe zbrinjavanja radnika bilo nužno provesti savjetovanje sa Radničkim vijećem odnosno sindikatom kako to proizlazi iz odredbi članka 124. i 126. ZR. Tuženik nije dokazao da se savjetovao sa Radničkim vijećem. Naprotiv, svjedok Davor Blažević koji je kod tuženika bio glavni povjerenik sindikata, predsjednik Radničkog vijeća i predstavnik radnika u nadzornom odboru potvrdio je da Radničko vijeće nije savjetovano ne samo u pogledu tužitelja već niti u pogledu svih ostalih radnika tuženika u postupku zbrinjavanja, zbog čega je tuženik i prekršajno odgovarao.

Budući da sud smatra kako je tužitelj bio radnik tuženika na neodređeno vrijeme, te imajući u vidu da se tuženik u pogledu prestanka radnog odnosa svojih radnika, a tako ni tužitelja, nije savjetovao sa Radničkim vijećem, sud smatra da osporavana odluka o prestanku radnog odnosa od 28. rujna 2007. godine kao i odluka od 22. listopada 2007. godine tužitelju nije mogao prestati radni odnos, pa sud smatra da je zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan, pa mu je u cijelosti i udovoljeno.

Odluka o troškovima temelji se na odredbi članka 154. stav 1. ZPP-a. Tužitelja je u ovom postupku zastupao punomoćnik iz NHS – Regionalnog ureda Osijek. Budući su u

ovom predmetu održane četiri rasprave, to mu je dosuđen trošak u iznosu od 552,00 kn koji se odnosi na trošak prijevoza prema cijenama autobusnih karata za relaciju Osijek Slavonski Brod i obrnuto. Prema informacijama APP sa Autobusnog kolodvoru u Slav.Brodu cijena prijevozne karte u jednom smjeru iznosi 69,00 kn, pa punomoćniku za svaki dolazak pripada po 138,00 ili ukupno za sva četiri dolaska 552,00 kn.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Na temelju članka 15. stav 1. točka 3. Pročišćenog teksta Zakona o sudskim pristojbama tužitelj je u ovom sporu oslobođen plaćanja sudskih pristojbi.

OPĆINSKI SUD

U Slavonskom Brodu, 12. svibnja 2009. godine

S u d a c:

Darija Petti, v.r.

NAPUTAK O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna strana ima pravo žalbe u roku od 8 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda Županijskom sudu u Slavonskom Brodu u tri istovjetna pisana primjerka.

**SUGLASNOST OVOG PRIJEPISA
S IZVORNIKOM POTVRĐUJE
UPRAVITELJ: ANTON ČIČIĆ**

RECEIVED FROM THE
ST. LOUIS OFFICE
JAN 10 1900

ST. LOUIS, MO.